

De hányszor kellett bátorságra eröltetnie elhatározását, míg nyomorult gomolyaggá húzódva össze, helyéről tovább tudott mozdulni. Ebben a guggoló helyzetben tapogatódzott előre.

Most még erősebben lehelt arcába a kinyitott ajtó hűvös szája. A kapcsolót kereste. Onnan csak két lépés volt az udvar. A bekerített helyek félszabadságot jelentettek. S a mögöttük elterülő végtelen mezőségen már nem kellett mitől tartania.

De a kapcsolót nem találta meg. Pedig ott kellett lennie. A hideg éjjeli levegő folyton erősödő fuvása az ajtó közvetlen közelségét jelezte. Felállott guggoló helyzetéből s karjaival szinte pókszerű mászással: végigtapogatódzott a falon.

Közben egy lépést tett előre s kereső kezét valamivel odébb nyujtotta.

Ekkor: falból kiálló merevséget érintett meg.

Nem tudta, mi lehet. Hiszen úgy emlékezett, hogy ezen a helyen a kapcsolón kívül semmi sem nyúlt ki.

Újból odaért.

A hűvös tapintású, henger alakú nyúlványnak nem volt mindjárt a fal szomszédságában vége.

Tovább húzta rajta ujjait — s ahol legkeskenyebb volt a kinyúló kar, ott: bunkószerű csomósodásba duzzadt szét.

Meg akarta tapogatni alulról. S ebben a pillanatban a bunkó hirtelen szétnyilott, csuklóját vasmarok szorította össze s többé nem engedte el.

A kiszakadó rémület széles késpengéjét kalapáló torkába verte és a sohasemszabadulás rettenetes érzésével hullott ki szájából fuldoklása:

— Jaj... Isten... ember...

Fuimus.

ISZOM A FÉNYT.

*A vad, meleg asszonyillatot,
a kezed minden apró mozdulását,
a hangod széles, nagy csodáit,
a bőröd fehér szikrázását,
a hajad szőke kalászeit,
a szemed kék Siloe-tavát,
amiben megtisztul a világ:
úgy iszom, iszom görcsösen,
mint sápadt virág
az ég csorduló nehéz italát:
a fényt.*

Apor Elemér.